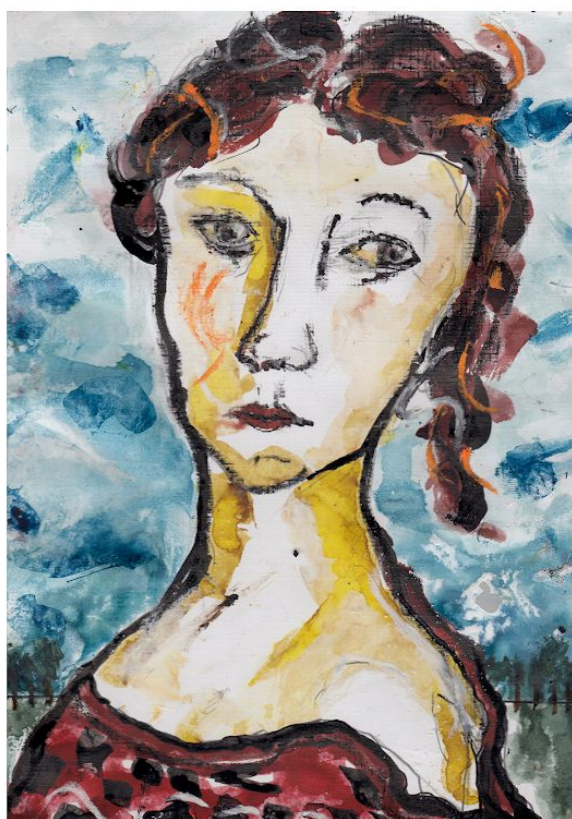

droefogige deerne van de lage landen

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #17
uitzending op 25/01/2020

SCORPIO

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN #17

uitzending op 25/01/2020

tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA - Neue Kathedrale des erotischen Elends 2019

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak (als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

ja, wij wezen anderen op onze eigen plicht, die wij dan trots onze schuld noemden om de anderen er deelachtig aan te maken opdat wij toch maar konden onze plicht vergeten, want schuld en boete waren nu eenmaal de slagzinnen van onze vrije economie, onze nietsontziende nijdigheid.

ANONYMUS

uit “Die Historie vander Amoriesheyt van Troylus ende van Briseda ende oeck kortelijc overlopen die Destructie van Troyen” [在]

[A2ra] ã Hier beghint die historie vander laester destructien van Troyen. hoe sy gewonnen wordt vanden Griecken. Ende oeck wordt in desen boecke verclaert die grote amorieselike liefde van Troylus des conincs Priams van Troyen kint ende van die schone Briseda Calcas dochtere. dwelck dat een verrader was.

[...]

[A3ra] [L]Aomedon coninc vander stad van Troyen die hadde eenen sone die Pryamus gheuoemt was: ende dese Pryam en was niet binnen der stad van Troyen als sijn vader verslaghen was vanden griecken. Want op die tijt ende lange te voren was hy gereyst in eenen strijt tegens sijns vaders vianden Ende recht als sijns vaders stad ghewonnen was so lach hy voor een casteel dat sinen vader ongehoorsam geworden was met wijf ende kinderen. dwelc hi seer bestormde. Maer binnen dien middelen tyde van desen belegge: so is tot hem gecomen dat veruaerlike gherufte hoe dat coninc Laomedon sijn vader deerlijcken verslagen was vanden griecken ende hoe si die stad gewonnen hadden ende verdoruen tot [A3rb] inden gront. ende datter ontallike vele heeren ende vorsten verslaghen waren met synen heer vader / ende dat Exionie sijn suster ontvoert was / ende totten dienste ende on[e]eren bedwonghen was. Ende doe hi dese bootschap vernam: so heeft hi hem bouen maten seer bedroeft. ende is haestelijc gereyst latende dat casteel dwelc hi belegen hadde met alle sinen volcke na Troyen. Welcke stad als hyse sach soe iammerlijck verdoruen: so heeft hi iammerlijc gescreyt ende groot mesbaer gegemaect 1 .vij. dagen lanck. Maer ten laetsten heeft hy hem wat te vreden gheset ende heeft groten raet gehad met synen vrienden om die stad te tymmeren. Welcke stad hi dochte te maken also sterc ende ende 2 vast ende also groot datse gheen vianden [A3va] en souden moghen winnen.

Hier om sijnder gesocht in vreemden landen grote konstige meesters van alderhande wercke. ende hi dede die stad van Troyen weder op maken in

veel meerder schoonheyt / stercheyt / grootheyt dan sy te voren geweest hadde inde name vanden god Neptunus / dien welcken die heyden noemen te wesen een god des waters. Ende als die stad volmaect was: so wasse .iiij. dachuaerden lanck ende ooc so breed Die mueren vander stad waren CC. cubitus hoghe seer costelijcken wt 1. Dittografie – lees: gemaect 2. Dittografie. 5 gehouden van mermersteen seer claerlijc blinckende ende genuelijc aen te sien. Ende in die mueren niet verre van malkanderen stonden seer starcke hoghe torren seer wel ghemaect om daer af te vechten ende die stad te beschermen. Dese costelike stadt hadde vi. poorten seer groot ende sterck als borghen: Die eene was ghenoeemt derdanide[o] / die ander Tyberia. die derde Helyos / die iiiij. Ceras. die v. Troyana. ende die seste Anthonamades. Ende een yegelijc poorte was seer constelijc gewracht ende gemaect seer sterck. Ende binnen deser stadt werden gemaect vele costelike plaetsen van huysinghen. Die straten waren seer effen. Oec segghen sommige datter gheen borghers husinghe en was binnen Troyen / ten was lx. cubitus hoghe / seer costelycken ghecyert ende wt gehouden. Op bedesiden vander straten waren gesedt marberen pylaren oft colommen / bedect met steynen boghen / also dat den wint noch reghen noch snee den borgheren hinderen en mochte. Elck ambacht was op hem seluen geordineert te wonen in sijn strate. Doer die stadt liep een lustighe riuyere ghe[A3vb]hieten Xantis. ende sy deylde die stadt in tweekdeelen / daer in stonden vele watermolenen seer orberlijc den borgheren Ende die stadt was in cortter tijt veruult met vele groter princen heeren / ridderen ende knechten ende van alderley volcke sonder getal.

Arthur Rimbaud

Enfance

I

Cette idole, yeux noirs et crin jaune, sans parents ni cour, plus noble que la fable, mexicaine et flamande ; son **domaine**, azur et verdure insolents, court sur des plages nommées, par des vagues sans vaisseaux, de noms féroce­ment grecs, slaves, celtiques.

À la lisière de la forêt — les fleurs de rêve tintent, éclatent, éclairent, — la fille à lèvres d'orange, les genoux croisés dans le clair déluge qui sourd des prés, nudité qu'ombrent, traversent et habillent les arcs-en-ciel, la flore, la mer.

Dames qui tournoient sur les terrasses voisines de la mer ; enfantes et géantes, superbes noires dans la mousse vert-de-gris, bijoux debout sur le sol gras des bosquets et des jardinets dégelés — jeunes mères et grandes sœurs aux regards pleins de pèlerinages, sultanes, princesses de démarche et de costume tyranniques, petites étrangères et personnes doucement malheureuses.

Quel ennui, l'heure du "cher corps" et "cher cœur".

II

C'est elle, la petite morte, derrière les rosiers. — La jeune maman trépassée descend le perron. — La calèche du cousin crie sur le sable. — Le petit frère — (il est aux Indes !) là, devant le couchant, sur le pré d'œillets. — Les vieux qu'on a enterrés tout droits dans le rempart aux giroflées.

L'essaim des feuilles d'or entoure la maison du général. Ils sont dans le midi. — On suit la route rouge pour arriver à l'auberge vide. Le château est à vendre ; les persiennes sont détachées. — Le curé aura emporté la clef de l'église. — Autour du parc, les loges des gardes sont inhabitées. Les palissades sont si hautes qu'on ne voit que les cimes bruissantes. D'ailleurs il n'y a rien à voir là-dedans.

Les prés remontent aux hameaux sans coqs, sans enclumes. L'écluse est levée. Ô les calvaires et les moulins du désert, les îles et les meules.

Des fleurs magiques bourdonnaient. Les talus le berçaient. Des bêtes d'une élégance fabuleuse circulaient. Les nuées s'amassaient sur la haute mer faite d'une éternité de chaudes larmes.

III

Au bois il y a un oiseau, son chant vous arrête et vous fait rougir.

Il y a une horloge qui ne sonne pas.

Il y a **une fondrière** avec un nid de bêtes blanches.

Il y a **une cathédrale** qui descend et **un lac** qui monte.

Il y a une petite voiture abandonnée dans le taillis, ou qui descend le sentier en courant, enrubannée.

Il y a une troupe de petits comédiens en costumes, aperçus sur la route à travers la lisière du bois.

Il y a enfin, quand l'on a faim et soif, quelqu'un qui vous chasse.

IV

Je suis le saint, en prière sur **la terrasse**, — comme les bêtes pacifiques paissent jusqu'à la mer de Palestine.

Je suis le savant au fauteuil sombre. Les branches et la pluie se jettent à la croisée de la bibliothèque.

Je suis le piéton de la grand'route par les bois nains ; la rumeur des écluses couvre mes pas. Je vois longtemps la mélancolique lessive d'or du couchant.

Je serais bien l'enfant abandonné sur la jetée partie à la haute mer, le petit valet, suivant l'allée dont le front touche le ciel.

Les sentiers sont âpres. Les monticules se couvrent de genêts. L'air est immobile. Que les oiseaux et les sources sont loin ! Ce ne peut être que la fin du monde, en avançant.

V

Qu'on me loue enfin ce **tombeau**, blanchi à la chaux avec les lignes du ciment en relief — très loin sous terre.

Je m'accoude à la table, la lampe éclaire très vivement ces journaux que je suis idiot de relire, ces livres sans intérêt.

À une distance énorme au-dessus de mon **salon souterrain**, les maisons s'implantent, les brumes s'assemblent. La boue est rouge ou noire. **Ville monstrueuse**, nuit sans fin !

Moins haut, sont des **égouts**. Aux côtés, rien que l'épaisseur du globe. Peut-être les gouffres d'azur, des puits de feu. C'est peut-être sur ces plans que se rencontrent lunes et comètes, mers et fables.

Aux heures d'amertume je m'imagine des boules de saphir, de métal. Je suis maître du silence. Pourquoi une apparence de soupirail blêmirait-elle **au coin de la voûte** ?

Bert Schierbeek

uit 'De Gestalte der Stem',

enigzins voor radio bewerkt door RADIO KLEBNIKOV

[Dit was zei de man -deel 2]

// de gedeeltes in vet dienen via de Voice Transformer of in koor gelezen (RK)

ik zag het kloppen eens en heel doorzichtig niet enkel een
spier zoals de dokters zeggen maar na een tijd een
mannenhoofd in mijn hand het lag met de lippen ogen en
oren die spraken door een voile van vroeger maar helder
direct en ik heb mijn hart gekust ik had het in mijn hand en ik
heb het wederom geplaatst onder mijn linkerborst ik kus

voortdurend mijn hart de lippen ogen en oren en een stem
bouwt in mij voort en het beeld af dat nu voor mij staat en wij
vertrekken een werk vol visioenen en ik brand rood op in de
voorholten van mijn blikken en ben een wereld ik nu ver van
de leegten die ik vul
want het vormeloze is in het hart van alle vormen
in het onnoemlijke daadloze wonen
zo zal mijn stem de aarde bevoeien
als een grote wind zal ik staan in de slag der gitarenakkers
mijn handen wijn
mijn vingers drama
een nachthuis vol geluiden
en daar zit men aan tafel en vermoordt een man in zijn slaap
meerdere malen zit men sterk vergroot in zijn eigen scène
de volgende dag eet men samen en bouwt een snaarinstrument
en 's nachts begeleidt men zich zelf in de daad
zo sterft een man soms mooi
door de dag of de nacht
wij mensen van bewegende schaduw
waarin wij de vorm
en ik de stilstand der buitensporigen
de mangel van mannen en vrouwen en de weerwolf der daden
en zet ze op en laat ze los
en zij staan gothisch gespitst in de stem
die de kreet is uit de weergang der angst
zoals wij staan
uitelkaar
de klauwen omhoog
het hart een wild dier
het woord de klokketoren genade zij ons
de traan een gevel gevoel
in de bolronde

in de koerende buik van mond
door de droeve landen van het menselijk doen
het gat der ogen over alles
en vervuld
van wat niet is te behouden
niet is te proeven
geen dag en geen nacht
de ruïneuze gal van de liefde
die niet is te behouden
maar het klooster is van de komende daden
de omzetting der wereld
in een legendarische mis zonder naam
tegen het getater der eenvoudigen
de dodenakkers getrokken met vaste hand
onder de weergaloze stampdans
een werk meer dan menselijk boven de dagen uit
de moeders heffen het brood en de bloemen
zij bouwen zacht heen en weer
in de beheerste spierkramp der zapateado
**want wij zijn zwanger van onbekende kinderen en wij willen
uitgaan over de aarde die ons niet kent en wij haar niet en wij
zijn hetzelfde en wij zullen dragen naar de dalen van vreugde
hetgeen ons bezet houdt om te vervullen maar wij zullen
sterven door een groot mes zo de tijd eerder gekomen is dan
wij ter plaatse om te laten uitgaan hetgeen wij maken de
onbekende kinderen wijzelf van onze mannen die met het
zwaard elkander bestrijden ons vanwege een bezeten liefde
zoals te zien is in de man als hij uitgestuurd zonder
gemeenschap de aarde met nagel en voeten krabt om tot het
vuur van binnen te geraken en uit het vormeloze te bouwen
het beeld van de geliefde zijn misbeeld dat hij instaat niet is te
zien en niet staat aan de ingang van het heiligenhuis dat wij**

dragen doch vol van haar zwaarte en hatende het gewicht
van deze gave om over te geven en weg uit ons zelf en zo wij
op weg de eindeloze en zij en de kruising ligt nabij op de
uitkijk en komt ongevraagd onder de voeten en geeft
brandende pijn en bittere koude en voor velen hangt daarna
de huid gestroopt voor de ramen der gesloten huizen geheel
melaats en ontdaan gaan de lichamen rond zonder ander
kenteken dan **de adel der waanzin** omdat het oog menselijk
bewaard bleef en het hart zichtbaar klopt en de kramp der
spieren open en bloot de smart weggeeft die ook zij dragen zij
en wij en de komende kinderen die wij willen baren in de
vallei van het licht vol koele vruchten om te bewaren

want zij zullen voltooiën wat niet is
zij zullen niet meer maken dan wij
in het ongeluk van hun woord
in de tater der stem
als een kelder vol licht
geen ramen te zien
onder de huid de hand aan het bloed
in de vervoering der angst de zuil van het lichaam
het lichaam van nu
zoals het gemaakt wordt sinds mensenheugenis
in het samenstel van de ziel
die overgedragen wordt raadselrond
door de eeuwen
soms een god
meer herberg van radeloos verweer
zoals dat diep vloeit door de gang der mensen in de aarzel
der blikken in de handvaart der daden en staat roerloos op het
gelaat van de doden die in hun kamers liggen en wachten
de armen gekruist

dan vallen de muren der menselijke zwakheid
en zij heeft haar eigen stem
deze vreemde geliefde die liefheeft wat de man sterven doet
zij de mensenhand grote spin in het lichaam van de ander
en eten
altijd eten
gevuld zijn tot uitersten
en de uitersten omhullen tot haar eigen schijn
en de schijn verkopen aan het hart
en het hart op tafel
daarnaast het mes de boter het brood en de kaas
en de mond maar eten
langzaam het hart verdelen
tot een klein leven
een moderne devotie
een vrijzinnige pelgrim
een bedevaart door de goot van het zelf
wij zelf geslagen in de deun der zachte ontaarding
geen berg meer in het oog
geen hand meer om te bouwen
en zeer te kort in het hoge woord
een adem
ik vraag een adem zo heet als de dienst der geliefde en zolang
als de omgang der nacht en gestut door het kruisgewelf van
het hart om te spreken:
wat mijn stem ziet maken mijn handen
het lied van de bewogen mond
tegen de minaretten stilte die staan in het lichaam
daarop de verzamelkreet
**om naakt te bidden tot de macht van de aarde
met de ploeg links en de vrouw rechts
de kinderen in de vore gedoken
wij de verzamelden zoals wij liggen alleen
en de stem spreekt: gij zult niet lijden door mij
en wederom: gij zult liefhebben en lijden door mij
om te leven
wij
wij mensen zoals wij gebogen of geheven gaan tegen de aarde
met onze voeten
de telgang der dagen**

BOB DYLAN

Sad Eyed Lady of the Lowlands

With your mercury mouth in the missionary times,
And your eyes like smoke and your prayers like rhymes,
And your silver cross, and your voice like chimes,
Oh, do they think could bury you?

With your pockets well protected at last,
And your streetcar visions which you place on the grass,
And your flesh like silk, and your face like glass,
Who could they get to carry you?

Sad-eyed lady of the lowlands,
Where the sad-eyed prophet says that no man comes,
My warehouse eyes, my Arabian drums,
Should I put them by your gate,
Or, sad-eyed lady, should I wait?

With your sheets like metal and your belt like lace,
And your deck of cards missing the jack and the ace,
And your basement clothes and your hollow face,
Who among them can think he could outguess you?
With your silhouette when the sunlight dims
Into your eyes where the moonlight swims,
And your match-book songs and your gypsy hymns,
Who among them would try to impress you?

Sad-eyed lady of the lowlands,
Where the sad-eyed prophet says that no man comes,
My warehouse eyes, my Arabian drums,
Should I put them by your gate,
Or, sad-eyed lady, should I wait?

The kings of Tyrus with their convict list
Are waiting in line for their geranium kiss,
And you wouldn't know it would happen like this,
But who among them really wants just to kiss you?
With your childhood flames on your midnight rug,
And your Spanish manners and your mother's drugs,

And your cowboy mouth and your curfew plugs,
Who among them do you think could resist you?

Sad-eyed lady of the lowlands,
Where the sad-eyed prophet says that no man comes,
My warehouse eyes, my Arabian drums,
Should I leave them by your gate,
Or, sad-eyed lady, should I wait?

Oh, the farmers and the businessmen, they all did decide
To show you the dead angels that they used to hide.
But why did they pick you to sympathize with their side?
Oh, how could they ever mistake you?
They wished you'd accepted the blame for the farm,
But with the sea at your feet and the phony false alarm,
And with the child of a hoodlum wrapped up in your arms,
How could they ever, ever persuade you?

Sad-eyed lady of the lowlands,
Where the sad-eyed prophet says that no man comes,
My warehouse eyes, my Arabian drums,
Should I leave them by your gate,
Or, sad-eyed lady, should I wait?

With your sheet-metal memory of Cannery Row,
And your magazine-husband who one day just had to go,
And your gentleness now, which you just can't help but show,
Who among them do you think would employ you?
Now you stand with your thief, you're on his parole
With your holy medallion which your fingertips fold,
And your saintlike face and your ghostlike soul,
Oh, who among them do you think could destroy you?

Sad-eyed lady of the lowlands,
Where the sad-eyed prophet says that no man comes,
My warehouse eyes, my Arabian drums,
Should I leave them by your gate,
Or, sad-eyed lady, should I wait?

DAVID FREEMAN

the story of silly logos

silly logos went to sea.
silly logos' ship got sick.
silly logos drowned.

and all the sailors
and the mermaids too
went bad and mad like me.

DIRK VEKEMANS

LAIS

CXCVI

't Heeft het nodig om haar lief te hebben
in de gloed van haar aanwezigheid.
Het wordt een zee die niet wil ebben,
een strand bevroren in de eeuwigheid
van dat verlangen naar haar helderheid.
Het staat hier stil te beven in het vuur:
het kent geen waar meer, hoe of om welk uur,
en vangen niet in haar die vlammen aan?
Haar klaarte is een nu van zulk een duur
dat er millennia tot tel vergaan.

CXCVII

Terwijl het op haar wacht, draait de aarde
in de aarde, schuift de hemel in de
hemel, zien de sterren toch de waarde
in van warmte bij elkaar en in de
nacht spreekt het haar toe met: “Jij, beminde,
die de wereld tot haar kern herleiden
kan, die jou en mij tot ons verleiden
wil, wil ook dit doen: mij van mij ontdoen.
Zo, ik laat de wereld dra terzijde
ik word als adem eeuwig in jouw zoen. “

CXCVIII

“Dit lied”, zingt het, “is helder en robuust.
Jij kan er zalig niets in zijn en vrij
van al het zware dat er op jou rust.
Aurora’s luister, hoe jij daagt in mij
straalgeruis, onaantastbaar licht in mij:
ik spreek nu elke letter van jou uit
en overal jouw schitteren breekt uit.
De nevels slierten rode rond jouw licht
de aarde node braakt het zwarte uit
en ik word Het, verdwijn in jouw gedicht.”

CXCIX

Nu. Het wil in haar lijnen verdwijnen.
Wind wil Het zijn, adem van de aarde
en haar takken wiegen als geheimen,
haar omstreedde zwijgen dat bewaarde
van het schone de scherprechte waarde.
Nu. Het ziet de lente, daar waar zij is,
maar ’t leeft nog in de kou van het gemis.
Nu: bevroren moment, de aarde wacht
op een aai van de zon, smeltwater stemt
geklater voor later, daar waar zij lacht.

CC

Alle mormels spelen samen orgel
en wormen maken olijk slijk van vlees.
De geluiden van rot in de mergel
gorgelen zich zat, en vrees maakt het hees:
de wereld verrot en Het, het geneest.

Haar licht strijkt áán de helse duisternis
zij is nu toorts in zijn gevangenis.
De tijd is koorts, de uren helen Het,
Het brandt van toekomst die verlangen is
naar haar, haar niets maakt 't al weer heel als Het.

CCI

In de gedeelde warmte van de hand,
in de verblinding van de tederheid,
in 't paradijs waar Het is aanbeland,
verdwijnt Het in de schaduw van de tijd:
Het kan zichzelf nog zien, de eeuwigheid
waarin het zich tot u en haar bekent.
Het heeft wat zij daar waren nu erkend:
een weg naar hier, de code voor haar lach.
En dat Het afwezig is, is haar bekend,
want Het vergaat in wat het strelen mag.

CCII

Bovenal beaam: uzelf bent stapelgek.
Bemin uw klanken eerder dan uw zin.
Bevrijd op tijd van kwijl en nijd uw bek.
Zie uw eind als van iets ergers het begin.
Verzaak bezit, u zit daar zelve in.
Breng warmte daar waar nu een ander rilt.
Geef nooit een ja als u er niets van wilt.
Breng uw lijf niet in verlegenheid.
Spreek uit wat u in angst en vrees verstilt.
Gooi alles weg wat u vervult met spijt.

SHARI VAN GOETHEM

je gonsde nog van taal toen ze je gezicht
voor het eerst tussen haar handen nam
ze ging zitten tot het zacht werd, het laatste
woord in je mond

– wist je nu nog welk woord het was, je zou het tussen jullie
in leggen –

het smolt. om nooit meer vaste vorm aan te nemen

de warmte van haar handen op je wangen, haar geduldige blik, je
ongehoorde
kalmte. het was genoeg

Uit: [Tere stengels](#)

ik begrijp het nu beter. een dochter is er
nog voor je jezelf bezit. een bos groeit uit
tot een bos. ook als er nog geen boom boven
de aardkorst is

mijn dochter is zo'n bos. er valt geen boom
om te hakken. maar op de plaats waar zij
tot leven kwam, waait het altijd. alsof er takken
zijn bedoeld in mij

er liggen karkassen met geweien met voorschriften erbij. zo
blink je een hert op: een aantal dagen in warm, niet-kokend water laten
weken

ik begrijp het nu beter. een bos zonder bomen kan
een belofte zijn. een teken

Uit: [Tere stengels](#)

OLCHAR E. LINDSANN & Co.

The Lamp-Parer

[After of Through Few; translated frenchwise by Judith Gautier, then Englishward by Stuart Merrill, & thereafter half-re-french-grammified / half-mis-retranslated & trhacksducted by Olchar E. Lindsann]

Sure a thrown from golden nephew, the Sun of heaving, sparks among the Oranges; he seems to a son in vines a throne beside starring.

The gravelly Oranges say chose in the crypt; yet the Imp error through flew thought worker the windows.

With her in paved millions of pork is lain, come flower resplendifferous, in pages by turns, Lamp-press ass swiss or among the females hers.

Believing she that beloved of hers in dawdle at counsel over the long, and careful in tides she is fanning.

By fumes knotted sensuous facing the Lamp-Parer gropes.

“Moon lover, in company with a super-fan of spume, seed my perfume in that gob with lips.” Moreover the Imp errors, blinking with mineral money, issued at pork-lain paving-stone lions, alone where Oranges gob-smack ogling in a sound gap where the other is.

HET LAMPENPAAR

[transmutatie naar het Nederlands van "The Lamp-Parer" van Olchar E. Lindsann en Co door Radio Klebnikov]

voorwaar gesmeten gouden neef,
zonzoon van het heftige en sprankel
die als wijnrank stut Oranje's troon.

grafkleurig in de sinaascrypte keert
de stofdwerg, vliegt verzwervend
door de vensters van de werkstations.

in haar het vark bereikt miljoenentegel
en bloemgeilstuif verschittert grandioos:
in bladomdraai verzustert kut en aars.

geloof hecht zich aan al wat dwaalt
en naakt het bekken op de schoot aanreikt
en tijdig hitte met de handen waaiert.

In dampen opgeknoopt de likkende
gelaten vormen 't sensuele lampenpaar.
"maanminnaar, geolied door uw spuug

deponeer 't parfum in deze lippenknoop."
meer nog dan de dwerg verzwert
harder dan het mijngoud blinken kan,

gaan vark en tegel leeuwen stallen
en Oranje gorgelt gaten van geluid
in maanden anders dan van Gorter.

Un-Poets' Moon-Gauze

[After of Tangy Joe Soup ; translated frenchwise by Judith Gautier, thene Englishward by Stuart Merrill, & thereafter half-re-french-grammified / half-mis-retranslated & trhacksducted by Olchar E. Lindsann]

I hear my guardian from singed within my garden tis a woman, but spitting
at her gauze assures the moon.

I no songs ever of to meet the woman singing dance at the garden of
neighbouring; my gaseous ether suite a loony enter heavenly.

I cross that loon regard for me as well, pour a penetration ray of slivers of
my eyes.

The bats it believe anonymous ever, and me oblige everything to strike to
my lowest lids of the eyes; when but raise I again once, I see memes of silver
darts gleam upon me surely.

The mirror herself a Moon inside eye-orbs of poet scales composed of brillo
in the dragons, mere poets those of the oceanic.

ON-DICHTERS' MAANGAAS

[transmutatie naar het Nederlands van 'Un-Poets' Moon-Gauze" van Olchar E. Lindsann en Co door Radio Klebnikov]

hoord' ik niet mijn engelknaapje zingen
dat het vrouwlief is en spuwt ze niet
het maanglazuur op heur eclair?

geen lied heb ik dat zang kan dansen
zoals zij de bureen reeg: gaseus en rood
mijn ether eenzaam sliert nu hemelwaarts.

ik kras biljetten kaal voor mij en krab
gedroogde penetratieslibber van mijn oog.
de vlerken voeren anoniementaal

en plichten mij het laagste lid te strijken
maar als ik maar weerom verrijs zie 'k zeker
memen zilverpijl hun mond toeglimmen.

de spiegelschaal haarzelf heeft Maan in zich
en oogbaldichterladders in mijn briltoon uitgekapt
versla ik draken op hun platte oceanenvlak.

WINNIE SÜFFINON

salamanderlied

niet de blik inwaarts (*het gat is te diep*)
niet naar het buiten (*de ruimte is koud*)
niet oog in oog (*de droom is een moord*)
niet naar het vage (*het vage is nergens*)
niet in het al (*het al is illusie*)
niet in het niets (*het niets ontkent niets*)
kwaak kwaak kwaak
(*ik waak niet ik droom niet ik slaap niet ik wil*)

varen in sara

onaanraakbaar
onhandelbaar
ondenkbaar
onuitspreekbaar
kwaak kwaak kwaak
(*weg van de maja*)

varen in sara

na de zee van het ene
in het ene gestrand
op het zand van de leegte
het niets in je hand
vreedzaam
heilzaam
grenzeloos

*pracencopashama shiva
advaita*

(*kom maar ja kom maar wij gaan allen nu*)

varen in sara
varen in sara
varen in sara
varen in sara

EPILOOG

Lo daar liggen nu de Lage Landen
en hierboven weent naast mij
de Deerne daarvan met de Droeve Ogen.

en in Kessel aan de rand van 't Bos
waar vroeger nog een openluchtwembad
en terraskens vol met raissonatie was

knijpt Pie de Nijper
in zijn pofbroek stiekem hard
in zijn kinnekensgrijper.

de gruwel kwam altijd uit het bos,
zo leerden wij in de verhalen
maar gebeurde steevast in de stad.

dat gaat derhalve nog wat geven
wanneer wij machineschuwe
wilde mensen zijn geworden

op de vuilnisbelten van ons ras.

RADIO KLEBNIKOV 25/01/2020 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
ANONYMUS	4
uit “Die Historie vander Amoriesheyt van Troylus ende van Briseda ende oeck kortelijc overlopen die Destructie van Troyen” [在]	4
Arthur Rimbaud	6
Enfance	6
I	6
II	6
III	7
IV	7
V	7
Bert Schierbeek	8
uit ‘De Gestalte der Stem’, enigzins voor radio bewerkt door RADIO KLEBNIKOV [Dit was zei de man -deel 2]	8 8
BOB DYLAN	13
Sad Eyed Lady of the Lowlands	13
DAVID FREEMAN	15
the story of silly logos	15
DIRK VEKEMANS	15
LAIS	15
CXCVI	15
CXCVII	16
CXCVIII	16
CXCIX	16
CC	17
CCI	17
CCII	17
SHARI VAN GOETHEM	18
je gonsde nog van taal toen ze je gezicht voor het eerst tussen haar handen nam ze ging zitten tot het zacht werd, het laatste woord in je mond	18
ik begrijp het nu beter. een dochter is er	19
OLCHAR E. LINDSANN & Co.	20
The Lamp-Parer	20
HET LAMPENPAAR	21
Un-Poets’ Moon-Gauze	22
ON-DICHTERS’ MAANGAAS	23
WINNIE SÜFFINON	24
salamanderlied	24
EPILOOG	25
INHOUD	26

UNE VILLE MORTE

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>